

MUINASJUTT

„SUPIMAIAS HUNT JA ÕNNELIK KANA“

Alasniidu lasteaia kuldkinga rühma lapsed
lapsed jutustanud, õpetajad kirja pannud

Paksus metsas elas hunt. See hunt oli väga hea kuid ühel ilusal päeval tundis hunt suurt nälga, tema kõht lausa korises. Hunt otsustas kanajahile minna. Hunt hiilis kana juurde, kana aga märkas hunti ja pääses puu taha peitu ja hunt teda kätte ei saanud. Hunt nuusutas, nuusutas tundis kana lõhna ja ajas jälgi ja leidiski kana üles.

Kanakene lendas viimases hädas puu otsa. Hunt hakkas puud raputama, raputas kõvasti. Karu astus hundi juurde ja küsis: Hunt, miks sa puud raputad, õunad pole ju veel valmis?“

Hunt vastu: „Mu lõunakana lendas puu otsa“. Karu heitis käpaga ja läks mustikale. Hunt aga ei jätnud lootust ja raputas järjest kõvemini. Kana kukkus lõpuks hundile selga ja hakkas aga nokaga virutama .

Hunt tundis kana teravat nokka, ehmus kangesti ja arvas, et taevast on täht talle selga kukkunud. Hakkas kiiresti kappama läbi metsade ja salude, jooksis ja jooksis, kuni nägi eemal lõket põlemas ja inimesi lõkke ümber. Kui hunt peatus, hüppas kana tema seljast maha, kummardas ja ütles: „Aitäh hallivatimees taksosõidu eest, küll ma tasu Sulle valmis munen“ ja kanake lendas minema.

Lõkke juures keetsid inimesed suures pajas suppi, kuid kui eemalt pillihääled kostusid, otsustasid nad Setu folgile tantsima minna, nad jätsid supipoti järel valveta. Hunt aga hüppas lõkke juurde, limpsis paja tilgatumaks tühjaks ja läks metsa. Hunt oskas hästi kirjutada ja kui inimesed näljasena folgilt tulid, leidsid nad eest tühja paja, kus oli silt: „kes põhja sööb, see uue teeb!“

Hunt ehitas endale koopa, võttis naise ja elab seal õnnelikult tänapäevani. Kana aga kaagutab suurest pääsemise rõõmust siiaani.

Lõpp.